

СЦЕНА ВТОРА.

(Царскитѣ палати).

ЕВЛЕНИЕ 1.

А С Ъ Н Ъ С А М Ъ.

Асѣнь (влиза умисленъ; въ ръцѣ му едно писмо. Мисли съ подпрѣна на ръка глава. Дига глава).

Злочестината да дойде отъ тамъ, отъ дѣто никакъ не се надѣвашъ! Братъ, хубавъ братъ да стане на брата!... братскитѣ връзки, светитѣ братски чувства се потъпкватъ, потъпква се и светата любовъ къмъ народътъ и отечеството... Колко е тежко това! колко боли на сърцето! (въздиша и мисли. Вързишкомъ дига глава) Не! това не е истина! Лъжа е това! клеветата е това върху хубавиятъ ми братъ!... (дълго и съ внимание гледа на писмото, што го държи въ ръка! Отпушта ръцѣ и силно въздиша) Но това е истина! братова ми ръка пише тукъ... увѣрява ме и Отецъ Иванъ. Каква голѣма злочестина! (клати жаловито глава и въздиша. Чете) „Готовъ съмъ да изпълнѣж желанието на Ваше Величество, штомъ се видѣж на братовото си мѣсто. Заштото братъ ми е упоритъ и безъ друго ште се срѣшнатъ голѣми мъчнотии, за това необходимо е обштаванитѣ отъ Ваше Величество 10,000 храбри войника да бждатъ готови на всѣка минута да навлезатъ въ България...“ (клати глава) Петре! Петре! какво правишъ ти, злочестний? Какъ си можалъ ти да направишъ това? Какъ твоята ръка не е трепърала, като си писвалъ предателството на отечеството си? (мисли, въздиша и пакъ начева да чете) „Подробнитѣ условия за това Ваше Величество ште получи на особно. Не може ли нѣкакъ да се склони Исакъ, за да земе и той нашата страна? Братъ ми съ гостеприимството си твърдѣ го е привързалъ къмъ себе-си...“ (брачи на самъ на татѣкъ) Предателство!... толкова трудъ и мъжи, толкова жертви и така много пролѣта кръвъ!... Какви хубави свети чувства! какви хубави свети надѣжди!... И всичко това се потъпква, а злочестиятъ ни народъ, който едвамъ се посъвзе малко, едвамъ видѣ бѣли дни, хвърга се пакъ въ злочестина... Да, да... хвърга се въ злочестина, предава се на опропастване...